

KOLLÁR ÁRPÁD

Apadal

*Azzá válni, amit apának mondanak,
olyan, hogy egyszer csak, észre sem veszed,
mondjuk épp nyeled a sört, jön egy pillanat,
ahogy nevedről lelép az ékezet,*

*és már nem benned szűrnek a barna vesék,
nem csámpa lábadon nő a szőr tovább,
amit bőrödnek tudtál, másnak menedék,
más íny löki ki az évek zápfogát;*

*kiválik belőled a láz, a tériszony,
ahogy héjából az érett mandarin,
és kívüled liktet az a marék izom,*

*amit lustán szívnek szoktál mondani.
Apának lenni az, bár sose valld be,
hogy egyszer élsz, de számtalanszor halsz meg.*

Enkidu meghal és elcsodálkozik

*Jó Gazduram, már megint megszopattál,
botlókövedben újra meghasaltam.
Unt vendéged, bár tele még a nagy tál,
úgy küldöd el, hogy nyálasan marasztal!*

*Még nem hiszem, hogy nem nő majd a szőröm,
mint a zsírparé, a mellkas parlagán,
hogy azzá lettem én is, mint a csődör,
akit kiherélt egy égi sarlatán.*

*Még nem hiszem, hogy nem jut jó kadarka,
több kéknyelűt nem tüntet el gigám,
az nem lehet, hogy annyi szívet faltam,*

*s a lüktetés engem is leigáz!
Még azt hiszem, hogy mindez nem igaz,
nem utolsó, hogy most jól megszívatsz!*